

CHARLOTTE — COCTEIL

INSEMNĂRI (INEDITE) PE MARGINEA FINALEI CUPEI DAVIS '71

Vom începe cu una din filele de la urmă ale acestui carnet de însemnări, culese în zilele marii finale de la Charlotte (Carolina de Nord), opunînd reprezentativele de tenis ale S.U.A. şi României. La banchetul de adio, cînd învingători şi învinşi erau reuniţi în faţa imensei „Salatiere", transformată ad-hoc în recipient pentru şampanie, tenismenii americani primeau felicitări nu numai pentru victoria — smulsă la limită (3—2) — ci şi pentru faptul că întrecuseră, în sfîrşit, vechiul „record" al australienilor în numărul de finale cîştigate : 23 faţă de 22 ! Comentînd această performanţă, căpitanul de echipă al românilor, prof. Ştefan Georgescu, a avut o remarcă demnă de reţinut : *„Aş fi preferat ca arbitrul Harry Hopman* (australian) *să-şi apere mai bine recordul..."* Aluzie la desele sale decizii, discutabile, date totdeauna în favoarea echipei americane.

★

O nouă variantă asupra originii „Cupei Davis", mai prozaică dar mult mai verosimilă, provenind chiar de la fiul donatorului, Dwight Davis jr. D-sa ne-a mărturisit că n-a fost vorba niciodată ca actualul trofeu de argint să fie o salatieră... De la început, ea a fost destinată unei competiţii sportive, anume pentru meciul de tenis S.U.A. — Anglia, de la Longwood Cricket Club, în mai 1900. Ideea îi venise lui D. F. Davis cu un an mai înainte, cînd — fiind student la Harvard — participase la un meci Est-Vest, disputat pe terenul hotelului Del Monte din Monterey (California). Echipa lui Davis, reprezentînd America răsăriteană, cîştigase detaşat. Învingătorul s-a gîndit imediat să încerce forţele echipei sale şi într-un meci internaţional. Aşa s-a născut „Cupa Davis"...

★

La tragerea la sorţi, cînd americanii au anunţat, în fine, echipa Smith — Froehling — Van Dillen, m-am apropiat de Clark Graebner, scos surprinzător din formaţie, pentru a-mi exprima regretul că nu-l voi vedea jucînd. *„Nu, dimpotrivă! Trebuie să vă bucuraţi că nu joc..."* — a fost răspunsul său, amar. Şi avea probabil dreptate.

★

S-a scris că la Challenge-round au asistat spectatori veniţi din 65 de ţări. Într-adevăr, mulţi dintre aceştia au străbătut sute şi chiar mii de kilometri, pentru a-i vedea jucînd pe Năstase şi Ţiriac împotriva echipei americane. Recordul de distanţă pare a-l deţine un om în vîrstă, doctorul Eugene Sarkies din Teheran, care ne-a mărturisit că a fost prezent şi la Cleveland, la prima finală S.U.A. — România. Fost participant la turneul de la Wimbledon, în 1927, dr. Sarkies „colecţionează" acum impresii de la finalele celei mai mari competiţii pe echipe a sportului alb.

Şi o spectatoare demnă de amintit: tînăra Laurie Lee Schaefer, studentă la Universitatea din Ohio. De ce i-am reţinut numele ? Foarte simplu. Este „Miss America" pe anul în curs, invitată la Charlotte de studiourile de televiziune care transmiteau finala.

„Miss America"

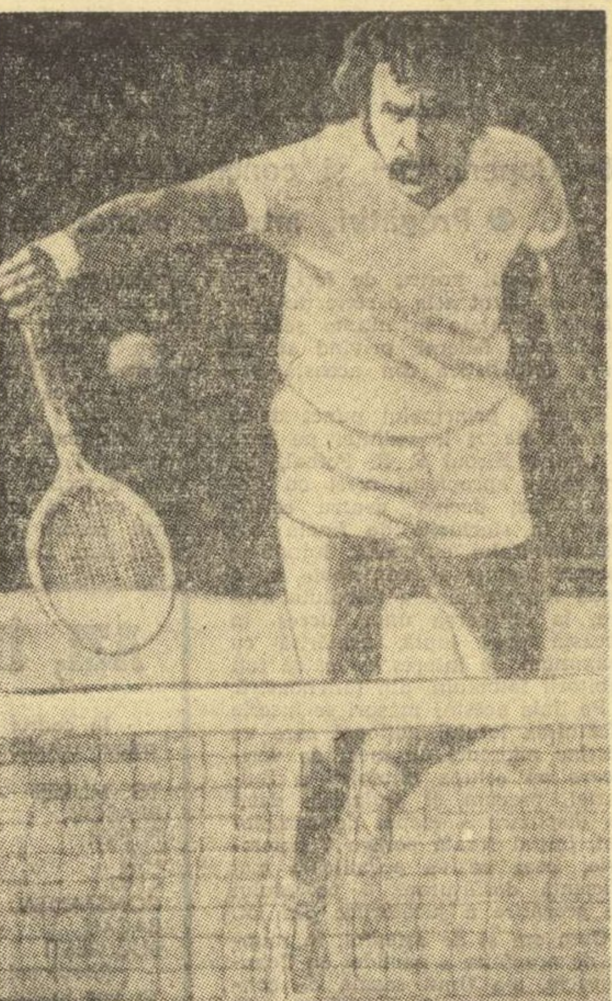
★

Coincidenţă... La Cleveland stadionul pe care s-a jucat finala s-a numit „Harold T. Clarke", iar la Charlotte — tot după numele fondatorului — „Julian J. Clark". Această asemănare de nume (Clarke-Clark...) pare să fi purtat ghinion lui Nasty şi Ţiri...

★

Cîteva zile după finală, ne aflam reuniţi în jurul unei mese lungi, în cochetul restaurant italian Mike Manuche, de pe Broadway, la New York. Lui Harry Hopman parcă îi iertasem — în faţa unui pahar de vin de California — toate necazurile pe care ni le făcuse la Charlotte. Specialistul australian, voia să fie, la rîndul său, reintegrat în simpatiile noastre. Iată, sub rezerva circumstanţelor amintite, cîteva din cele ce ne-a declarat el atunci : *„Românii au fost admirabili... Au jucat un tenis bun şi merită toate aplauzele. Îmi pare bine că Năstase, băiatul pe care l-am remarcat cu ani în urmă, a devenit azi unul din marii tenismeni ai lumii. Dar şi Ţiriac este mare ! Putea chiar el să-i învingă pe americani, cîştigînd la Froehling. L-aş sfătui să nu se retragă din echipă, aşa cum a anunţat. Ken Rosewall, la 37 de ani, sau Pancho Gonzales, la 43, mai sînt tenismeni de prim plan. Ţiriac e încă tînăr..."* Aici, parcă-parcă, i-am da dreptate lui Hopman.

Radu VOIA

„Ţiri" în ultimul său meci...

SUPORTERUL

Schiţă satirică de Andrei KUCIAEV

Săptămîna trecută, la institutul nostru de proiectări a avut loc o judecată tovărăşească. L-au judecat pe Laşkin. L-au judecat pentru bătaia pe care i-a tras-o lui Platonov.

Treaba a fost următoarea. Platonov, o ştie toată lumea, e grozav de glumeţ. Se-apucă şi-i zice aşa, într-o doară, lui Laşkin :

— Echipa „Zarea" e foarte slabă. (Laşkin e-nnebunit după „Zarea").

— Poftim ? — întrebă Laşkin.

— „Zarea", am spus... nu-i bună de nimic, repetă Platonov.

— N-am înţeles, repetă te rog — spuse Laşkin.

— Măi, da surd mai eşti — zise Platonov. Cu nişte fraieri ca ăia de la „Zarea" numai un prost poate să ţină !

— Iartă-mă, Nikolai Nichiforovici — se înroşi Laşkin. Dumneata spui ceva şi eu nu pricep ce anume. Vrei să repeţi ?

— Numai un idiot poate să ţină cu împiedicaţii ăia de la „Zarea" — îi strigă Platonov la ureche.

Laşkin privi în jur şi tuturor le era limpede că nici de data asta n-a priceput.

— Fă-l să priceapă, fă-l să priceapă — interveni Epatişcev.

— Eşti un fazan şi jucătorii ăia ai tăi, la fel.

Laşkin se făcu palid, apoi, stacojiu, şi-l cîrpi pe Platonov cu teul. De două ori. Şi uite şi procesul.

Acuzatorul, tot de la noi, şi el, dădu citire capetelor de acuzare, dacă se poate spune aşa, şi, în încheiere, ceru să ne pronunţăm. Iar avocatul lui Laşkin, adică un fel de avocat, tot dintre noi, să-l apere :

— Tovarăşi, trebuie să înţelegeţi ! Omul acesta a fost lovit în ce are mai scump, ziua-n amiaza mare, chiar la locul său de muncă, faţă de toată lumea ! Ar fi mai bine ca Platonov să-i ceară scuze publice pentru asprele şi nedreptele lui cuvinte !

Pînă la urmă, am fost de acord cu aiureala asta.

Faţă de toată lumea, Platonov se ridică şi spuse :

— Iartă-mă, Laşkin. Eu am spus despre „Zarea" atunci...

— Ce ? — întrebă Laşkin.

— Despre „Zarea" aia a dumitale... Am spus nişte lucruri urîte — continuă cu smerenie Platonov.

— N-am înţeles. Repetă te rog încă o dată — îl rugă Laşkin.

— Bine — făcură toţi cei de faţă — totul e clar. Haideţi acasă.

— Ba nu, sări iar avocatul. Asta nu e principial. Aceste scuze trebuie să fie primite de Laşkin.

Toţi se aşezară din nou.

— Îţi cer iertare că am spus de „Zarea" că e o echipă proastă — spuse Platonov.

— Cum, cum ? — se-ncordă Laşkin. N-am înţeles. Ce fel de echipă ?

— Proastă, aiurită — se-nfierbîntă Platonov.

— Mai tare ! — ridică vocea şi Laşkin.

— O echipă proastă cu care...

— Sst, taci — şoptiră spre Platonov.

— Cu care ce ?

— Cu care numai tîmpiţii pot să ţină. E clar ?

— Nu. Încă o dată ! bătu Laşkin cu pumnul în masă.

— Eşti un prost şi echipa ta e o adunătură de ologi ! Asta e — urlă Platonov în urechea lui Laşkin.

Laşchin se reculese, luă mapa cu procesele verbale de pe masa completului de judecată tovărăşească şi-l croi pe Platonov peste scăfîrlie. De trei ori. Şi uite aşa, mîine o să avem iar o judecată.

Traducere de
Anatol GHERMANSCHI

REVISTA „EDUCAŢIE FIZICĂ ŞI SPORT", MIJLOC DE COMUNICARE A EXPERIENŢEI PRACTICE ŞI ŞTIINŢIFICE A SPECIALIŞTILOR

Adresîndu-se specialiştilor, dar în largă măsură şi practicanţilor sportului, revista EDUCAŢIE FIZICĂ ŞI SPORT, îi înarmează cu cele mai înaintate metode de cercetare ştiinţifică şi de cunoştinţe în domeniul teoriei şi metodicii educaţiei fizice şi sportului. De-a lungul existenţei sale, de peste 23 de ani, revista a reflectat în paginile ei efervescenţa teoretică, metodică şi organizatorică a mişcării sportive din ţara noastră, cu implicaţii multiple în activitatea practică sportivă de masă, de performanţă şi de învăţămînt.

Ca un prim obiectiv permanent, de mare actualitate, revista îşi propune să reflecteze, în primul rînd, sarcinile activităţii sportive ce reies din documentele de partid şi de stat. Îmbunătăţirea potenţialului biologic al oamenilor muncii printr-o activitate sportivă de masă, sub cele mai diverse şi accesibile forme, constituie una dintre temele de bază ale rubricii **„Sport — recreaţie — sănătate"**. Complexele de exerciţii de gimnastică zilnică, grupate pe vîrstă şi sexe, publicate în acest an, vin în sprijinul ideii unui contact intim al omului societăţii moderne cu exerciţiul fizic practicat sistematic.

Un alt important obiectiv tematic este cel al stimulării cercetării ştiinţifice originale, cu directe şi imediate implicaţii practice, revista abordînd fenomenul sportiv din multiple unghiuri : fiziologic, psihologic, pedagogic, sociologic, cibernetic, lingvistic etc. Investigarea cu cele mai moderne mijloace de cercetare a capacităţii de efort la sportivii de înaltă performanţă, în laborator şi pe terenul de sport, precum şi rezultatele obţinute sînt punctele nodale ale tematicilor abordate în rubricile : **„Teorie — studii — cercetări"** şi **„Medicina sportivă"**.

Revista acordă o deosebită atenţie activităţii de educaţie fizică şi sportivă din învăţămînt, prin rubrica permanentă **„Educaţia fizică şi sportul în învăţămînt"**. Aici şi-au găsit locul materiale cu caracter teoretic-metodic elaborate de cadre didactice cu experienţă îndelungată în ceea ce priveşte educaţia fizică şi sportul în rîndul tineretului studios.

În ansamblul tematic al revistei, un loc bine definit îl ocupă opiniile unor specialişti în probleme de ordin teoretico-metodic. Rubrica **„Opinii — consultaţii"** devine o tribună a specialiştilor, a schimbului de păreri care să servească vehiculării ideilor novatoare în domeniul educaţiei fizice. Cu o prezenţă permanentă, această rubrică a abordat şi unele teme cu caracter consultativ pentru studenţii la cursurile fără frecvenţă, profesori, antrenori, tineri cercetători, candidaţi la admiterea în I.E.F.S. sau facultăţile de educaţie fizică etc.

Din enumerarea obiectivelor tematice, eşalonate pe rubrici, se mai cuvin menţionate rubricile : **„Portret"** (adresată îndeosebi sportivilor de performanţă), **„Meridiane"** (în care sînt publicate articole ale unor autori străini renumiţi), **„Note — ştiri — comentarii"**, **„Fişier bibliografic"**.

Prin planul pe care îl pregăteşte pentru anul 1972, redacţia îşi propune să îmbunătăţească tematica. Dezbaterea, modului cum răspunde cercetarea ştiinţifică de specialitate la nevoile practicii, contribuţia ei la redresarea unor sporturi sau probe, formele şi mijloacele ce se cer folosite în activitatea sportiv-recreativă, contribuţia medicului sportiv la elaborarea şi desfăşurarea procesului de instruire şi, mai presus de toate, sarcinile releşite din recentele documente de partid privind educarea sportivilor şi cadrelor sportive — iată numai cîteva teme ce vor sta în atenţia redacţiei, pentru ca revista teoretică şi metodică a C.N.E.F.S. să-şi facă datoria la nivelul exigenţelor actuale.

ELENA DOBINCA

CRONICA SFERTURILOR DE VEAC

Cînd bunicii făceau Sport...

— octombrie —

SCOALA DE GIMNASTICA

Sub semnatulŭ cu onóre înaciinţeşŭ pe toţî d-niî Părinţî de familiî, Directorî de Pensionate, Instructorî, etc. că re'ntorcêndu-mă acum de la Băî, SCOALA DE GYMNASTICA va urma regulată, ca maî înainte, pentru copiî de ambele secse; localulŭ se află în Batişte Grădina Retoridi, în presentul localŭ alŭ Societăţeî Române de Arme, Gimnastică şi dare la Semnŭ.

Orele de esercitiî suntŭ : de treî orî pe septămână, Marţia Joia şi Sâmbăta de la 7 până la 10 diminéţa.

Preţulŭ este pentru unŭ şcolarŭ unŭ galbenŭ pe lună. G. MOCEANU, profesor de Gimnastică.

1871 Ziarul „Românul" din 7 octombrie 1871 anunţă că „şcoala de gimnastică" G. Moceanu îşi reîncepe cursurile

„Telegraful" din 21 octombrie 1871

1896 „GIMNASTICUL ROMÂN" — Sub conducerea inimosului profesor D. Ionescu, la 1 octombrie 1896 reapare revista „Gimnasticul român", din al cărui program cităm :

„Fără îndoială, drumul pe care mi-am propus să păşesc din nou este plin de tot felul de greutăţi, unele mai mari decît altele. Sacrificiile ce va trebui să fac iarăşi, nu vor lipsi.

Am convingerea însă că abstracţiune făcînd de asemenea sacrificii şi de persoana mea, numai în acest mod se va fi contribuit cu ceva la înălţarea nivelului moral al educaţiunei fizice, atît de neglijată la noi, în comparatiune cu ce se face pe acest teren în alte state. Pentru aceea, nici munca, nici sacrificiile materiale nu mă vor preocupa spre a asigura exacta apariţiune a revistei.

Totuşi, o activitate care ar pleca de la o singură persoană (...) oricît de productivă ar fi ea, n-ar putea să atingă rezultate de progres cum sînt de dorit (...) Pentru aceasta, Gimnasticul român, făcîndu-se un modest ecou, dar aprig luptător al cauzei ce-şi propune să susţină, ţine coloanele sale deschise tuturor, în realizarea acestui întreit corolariu : înălţarea educaţiunei morale şi intelectuale avînd de bază o adevărată şi serioasă educaţiune fizică".

1921 PRIMUL... MARATON ! — „Duminica trecută (n.n.: 9 octombrie 1921) s-a disputat pe o distanţă de 16 km prima cursă pedestră „maraton" din România (...) Cei 21 de concurenţi prezenţi la plecare, reprezentînd atît Capitala cît şi centrele sportive de peste Carpaţi, clasa superioară a multora dintre dînşii (...) precum şi lungimea neobişnuită a parcursului, au făcut ca această cursă să servească drept un admirabil precedent.

„Ecoul sportiv" din 16 octombrie 1921

1946 „MUNCITORUL SPORTIV" — „Muncitorul trebuie să facă sport. Desigur, afirmaţia aceasta supără pe aceia care pînă acuma au înţeles că muncitorul trebuie să fie doar un instrument de creare a unor bogăţii niciodată folosite de el. Incontestabil că e mai simplu să se deschidă lîngă fiecare fabrică o cîrciumă, decît să se clădească un teren de sport. Astăzi însă „porţile stadioanelor trebuie larg deschise. Pentru toţi tinerii muncitori, pentru toate tinerele muncitoare. Astăzi, posibilităţile nu sînt prea mari. Totuşi primii paşi sînt realizaţi, iar mîine vom asista la marea paradă a sportului muncitoresc".

„Sportul popular" din 31 oct. 1946
Documentar alcătuit de
DORIN ŞTEFLEA

REÎNTÎLNIRE...

În această toamnă se împlinesc cinci ani de cînd echipa feminină de volei, Universitatea Timişoara a promovat în divizia B. A fost, de fapt, începutul unui drum, care ducea spre divizia A, ale cărei porţi s-au deschis în faţa impetuoaselor voleibaliste timişorene.

Au trecut cinci ani...

Antrenorul **Doru Jitaru** a ţinut ca acest moment să fie marcat, printr-o, reîntîlnire cu fostele lui eleve, aflate acum pe alte meleaguri, la locurile lor de muncă. Au venit la Timişoara **Ruxandra Dragolici-Vraniţă, Nora Papp, Maria Fera** şi **Felicia Stanciu**. Neputînd veni, **Rodica Ghiţ** (profesoară în Timişoara), **Maria Biris** (profesoară la Lugoj), **Mariana Iovan** (ingineră la Reşiţa), **Domnica Radoştiuc** (ingineră la Alba Iulia), **Doina Gheciov** (profesoară la Sibiu) şi **Duşiţa Gazici** (profesoară la Lugoj) au trimis mesaje pline de căldură.

Cu prilejul acestei reîntîlniri, a avut loc un meci între „veterane" (**Coste, Stanciu, Popescu, Puiconi, Papp, Dragolici, Fera**) şi „noul val" (**Wolf, Dobrogeanu, Dobirtă, Duică, Silaghi, Brezer, Topa, Gere, M. Wolf**).

Rezultatul ? O legătură şi mai strînsă, între cele două generaţii de voleibaliste...

P. ARCAN

MIHAIL SADOVEANU: „Întîi a fost vînatul şi pe urmă a venit literatura"

După cum mărturiseşte însuşi Mihail Sadoveanu, în „Ani de ucenicie", pasiunea timpurie pentru vînătoare i-a ascuţit spiritul de observaţie, i-a dat o altă înţelegere a lucrurilor, înlesnindu-i drumul spre uneltele scriitoriceşti.

Viitorul scriitor avea să descopere de timpuriu drumul spre bulboanele Siretului, spre ţărmurile de vis ale apei Moldovei, începîndu-şi astfel ucenicia în tainele complicate ale meşteşugului vînătoresc... Cu arma la umăr şi tolba la şold, aidoma unui vînător încercat, el a pătruns în împărăţia fără de seamă a sălbăticiunilor, ascuţindu-şi ochiul de ţintaş.

Din această ucenicie şi din întîmplările petrecute de-a lungul anilor, în munte, la ierunci, în baltă, la gişte sau raţe, s-a născut „Ţara de dincolo de neguri".

De la bunicul său, Gheorghe Ursaki, scriitorul a deprins alt meşteşug sportiv : pescuitul. Patima pescuitului era atît de mare, încît pe vremea cînd era elev îşi neglija chiar învăţătura. De altfel, peste ani, copiii scriitorului vor deveni, alături de tată, pescari pasionaţi. Atît de pasionaţi, încît au întemeiat — mai în glumă, mai în serios — o societate intitulată „Cîrligul naţional".

Din patima pentru pescuit s-a născut o altă carte a lui Mihail Sadoveanu, publicată în anul 1928 — „Împărăţia apelor".

Pe vremea cînd se afla încă elev la Liceul Naţional din Iaşi, Mihail Sadoveanu era un pasionat practicant al oinei. Dragostea pentru oină n-a fost un lucru efemer, de vreme ce, 25 de ani mai tîrziu, scriitorul făcea într-un articol, publicat în „Lumea-bazar", o adevărată apologie a sportului nostru naţional. Nu este lipsit de interes faptul că atunci cînd cel dintîi dintre băieţii săi a împlinit vîrsta de 7 ani, el a fost iniţiat, din dorinţa expresă a tatălui său, în tainele oinei, căci, aşa după cum susţine scriitorul, „orice om vrednic trebuie să înveţe întîi şi întîi a juca oină".

În excursie, la vînătoare ori pescuit — pretutindeni — marele scriitor a ştiut să citească în marea carte a naturii, i-a dezlegat misterele şi ni le-a transmis nouă, în pagini nemuritoare.

Maria CONSTANTIN

„BINE AŢI VENIT"...

Scena s-a petrecut la Belfast, cu 24 de ore înaintea meciului retur Linfield — Standard Liege, din „Cupa campionilor europeni", în cursul tradiţionalei întîlniri dintre conducătorii celor două echipe. În timp ce preşedintele echipei campioane irlandeze îşi pronunţa discursul, o violentă explozie, la numai 200 de metri (ca urmare a unui atentat), i-a alarmat pe toţi participanţii.

Fără cea mai mică urmă de surpriză, preşedintele irlandez şi-a concluzionat cuvîntarea prin trei cuvinte : „Welcome to Belfast" („Bine aţi venit la Belfast !").

PICĂTURI

- Ştia că are victoria echipei în vîrful bocancului şi nefericitul a tras cu latul.
- Fotbalul duce la mai buna cunoaştere mai ales dacă se joacă om la om !
- Le-au fost superiori la toate capitolele, cu excepţia aliniatului... goluri !
- Îl ţine pe banca rezervelor, ca să-şi îmbunătăţească privirea periferică.

Victor ŞTEFANIU

LERETER — 300

Astăzi, pe stadionul din Braşov, cu prilejul partidei de campionat Steagul roşu — U.T.A., va fi consemnat un frumos jubileu. Unul dintre fundaşii centrali ai echipei oaspete, Lereter, va susţine cel de-al 300-lea meci al său în divizia naţională A de fotbal.

Începută cu 23 de ani în urmă, (în 1948 îşi făcea debutul în echipa de juniori din Oţelul Roşu, oraşul său natal, sub îndrumarea antrenorului Stepan), cariera fotbalistică a lui Lereter s-a dovedit extrem de prodigioasă, oferindu-ne şi acest remarcabil record de longevitate pe care, cu deplină satisfacţie, îl vom înregistra astăzi.

Sîmbăta trecută, în dimineaţa meciului U.T.A. — F.C. Argeş, cînd performanţa lui Pahonţu (298 de jocuri în divizia A) mai avea doar cîteva ore pentru a fi depăşită, Lereter şi-a răscolit, la solicitarea noastră, tolba cu amintiri, răspunzînd cu amabilitate întrebărilor puse de noi.

— Care a fost meciul nr. 1 în divizia A ?

— Poate nu o să mă credeţi, dar nu mi-l amintesc cu precizie. În orice caz, debutul meu în prima divizie s-a produs în toamna anului 1956, la „Poli" Timişoara, unde am jucat timp de un deceniu, după care am trecut la U.T.A.

— Unde aţi avut satisfacţiile cele mai mari, la „Poli" sau la U.T.A. ?

— Din punct de vedere al performanţelor realizate, perioada cea mai bună am trăit-o la U.T.A., făcînd parte din echipa care a cîştigat de două ori titlul de campioană şi care a obţinut cîteva rezultate de prestigiu în confruntările internaţionale. Dar satisfacţii deosebite am avut şi cînd am jucat la Timişoara, în echipa mare a lui „Poli".

— Dintre cele 298 de meciuri jucate pînă acum (n.r. înaintea celui cu F.C. Argeş), de care vă leagă amintirea cea mai plăcută ?

— La această întrebare nu-i uşor de răspuns. Cred, totuşi, că meciul de la Cluj, din returul campionatului 1968-1969, care a adus echipei mele titlul de campioană, va rămîne ca una din cele mai dragi amintiri.

— Dar cea mai puţin plăcută ?

— De la un meci disputat la Bacău, cînd U.T.A. a pierdut cu 1—0, în minutul 90, printr-un gol de primirea căruia am fost şi eu vinovat.

— De-a lungul prodigioasei dv. activităţi fotbalistice ştim că aţi jucat pe mai multe posturi. În care din ele v-aţi simţit mai în largul dv. ?

— Cel mai bine m-am simţit pe postul de inter, la „Poli", apoi ca half în prima perioadă după venirea la Arad. Îmi plăcea mult să alerg. Or, pe post de stoper, trebuie, în general, să te abţii de a pleca înainte

— Care dintre antrenorii pe care i-aţi avut pînă acum v-a lăsat impresia cea mai bună ?

— Kotormani la Oţelul Roşu, Bindea la Timişoara şi Dumitrescu la Arad.

— Dar dintre colegii de echipă ?

— Curean, Brînzei, Axente şi Petescu.

— Cum apreciaţi acest record al numărului de meciuri jucate, în pragul căruia vă aflaţi ?

— Mai întîi trebuie să vă mărturisesc că nici eu n-am crezut într-o asemenea performanţă. Cu ani în urmă, cînd eram încă la Timişoara, intenţionam chiar să mă las de fotbal şi să mă dedic exclusiv meseriei mele de inginer mecanic. Numai o întîmplare fericită (în schimbul jucătorului Kukla, care a devenit student la Timişoara, U.T.A. m-a cerut pe mine), a făcut să vin la Arad şi să-mi continui, astfel, activitatea fotbalistică.

În privinţa recordului la care vă referiţi, el mă şi bucură, fireşte, dar mă şi întristează, totodată, fiindcă este — oricum — un semn al sfîrşitului carierei sportive.

— Care, credeţi, că sînt factorii care v-au ajutat să aveţi o asemenea longevitate ?

— Constituţia fizică, alimentaţia raţională, odihna, puterea de a renunţa la anumite tentaţii specifice tinereţii. În sfîrşit, consider că şi soţia mea, care este profesoară de educaţie fizică la Timişoara, m-a ajutat foarte mult, prin înţelegerea dovedită.

— O dată ajuns în preajma meciului 300, la cît credeţi că veţi putea urca această cifră ?

— Voi mai adăuga, sper, la ea meciurile care au rămas încă de disputat din acest tur de campionat. Mai departe, însă, nu ştiu ce va fi. În orice caz, în anul viitor voi încerca să mă ocup şi de pregătirea unei echipe de categorie inferioară, pentru a-mi verifica aptitudinile de antrenor.

★

Sîntem convinşi că toţi iubitorii fotbalului din ţara noastră îşi dau asentimentul pentru a adresa, cu prilejul jubileului de azi, cele mai calde felicitări acestui jucător model, care este Iosif Lereter.

Constantin FIRĂNESCU

ADEVĂRURI

N-am întîlnit un om de la care să nu fi avut ce învăţa.
A. DE VIGNY

Aşa cum razele de soare curăţă aerul de ceaţă, tot aşa exerciţiile fizice curăţă corpul omenesc.
PETRONIUS

Nu-i de ajuns să întărim sufletul, trebuie să întărim şi muşchii.
M. MONTAIGNE

Omul care practică moderat şi la timp exerciţiile, nu are nevoie de nici un tratament pentru îndepărtarea vreunei boli.
AVICENA

Trîndăvia provoacă o istovire prematură iar munca — o tinereţe prelungită
CELSIUS

Gimnastica prelungeşte tinereţea omului.
J. LOKE

(Culese de Tiberiu CORNEŞANU)

C.I.O. ŞI FEMEILE

La o conferinţă de presă, după terminarea şedinţei C.I.O. care a avut loc la Luxemburg, preşedintelui acestei organizaţii Avery Brundage, i s-a pus următoarea întrebare : „De ce în C.I.O. nu există nici o femeie ?

Cam dezorientat, Brundage a răspuns: „Regulamentul C.I.O. nu prevede ca femeile să nu poată fi alese în comitet. Să ştiţi însă, că era foarte greu atunci cînd trebuia să punem candidatura vreunui bărbat. Îmi închipui că trebuie să fie mult mai greu să alegi din rîndurile femeilor".

RĂSPUNDE Ion Poştaşu

MIRCEA ROMAN, BRAŞOV. Iată autorii celor 8 goluri înscrise în senzaţionalul meci Portugalia — R.P.D. Coreeană, din cadrul semifinalelor C. M. din 1966 : min. 1 : Pak Sin-Din ; min. 22 : Ki Dong Von ; min. 23 : Iam Sun ; min. 27 : Eusebio ; min. 42: Eusebio — din lovitură de la 11 metri, min. 56 : Eusebio aduce egalarea, min. 59 : Eusebio (din lovitură de la 11 metri) min. 76 : Augusto. Scor final 5—3.

STAVROS PATIMANACHIS, GALAŢI. **„De cînd mi-aţi răspuns dv că am memorie bună, nimeni n-a mai îndrăznit să mă contrazică pe teme sportive. Acum, s-a ivit cineva care, fără pic de jenă, susţine nişte lucruri neadevărate, nevrînd în ruptul capului să admită ceea ce spun eu".** S-ar putea să nu admită nici ceea ce spun eu. Şi atunci, ce faceţi ? Dar, dv aveţi dreptate : 1) Lubanski n-a jucat la Legia, în nici unul din cele două meciuri cu U.T.A. De altfel, el este legitimat la Gornik Zabrze; 2) Danemarca n-a cîştigat niciodată campionatul masculin de handbal.

N. NEDELEA, BUCUREŞTI. **„Am presimţirea că la anul, în marea finală a C.C.E. în loc de Panathinaikos, va apare o echipă cu un nume mai uşor de pronunţat. Şi aceasta este Dinamo Bucureşti. Oricum, transmiteţi-le dinamoviştilor mult succes în meciul cu Feijenoord".** Eu avusesem o presimţire mai modestă : că va învinge pe Feijenoord, la Bucureşti. Şi nici măcar asta nu s-a adeverit ! Cît priveşte urările, ele ne-au parvenit tîrziu. Dacă veneau mai devreme, cine ştie...

LUDOVIC SZABO, ORAŞUL VICTORIA. **„Aflînd că vest-germanul Fischweiller, care a condus partida Rapid — F. C. Napoli, de la Bucureşti, a terminat şcoala de arbitri la 15 ani, m-am gîndit că şi eu, la cei 15 ani şi jumătate ai mei, aş putea deveni arbitru. Sînt convins că voi fi un bun arbitru".** Toţi cred acelaşi lucru, la început. Şi chiar mai tîrziu ! În ceea ce vă priveşte, potrivit normelor în vigoare, trebuie să mai aşteptaţi pînă ce veţi împlini vîrsta de 18 ani, pentru a putea fi primit la un curs de arbitri. Nu mai este chiar atît de mult. Pînă atunci, concentraţi-vă asupra cursurilor şcolare. Vă urez să deveniţi un merituos absolvent al Şcolii profesionale de chimie din oraşul dv pe care o urmaţi în momentul de faţă.

T.M. ORADEA. Numai de poezii nu-i arde Crişului, în momentele acestea. **Chiar dacă ar fi scrise de Coşbuc, nu de dv. !**

ILIE TUDORACHE, BUCUREŞTI. Trebuie să revin asupra răspunsului pe care vi l-am dat săptămîna trecută. Cacoveanu a jucat, în 1964, la F. C. Argeş (Dinamo Piteşti, cum se chema pe-atunci această echipă). Dacă v-aţi tuns, spuneţi-mi cît v-a costat. Măcar să vă plătesc tunsul !

NELU QUINTUS, PLOIEŞTI. Golul lui Năstase şi victoria Stelei v-au inspirat un catren :

După cîte s-a văzut
Barcelona nu aflase,
Că la noi a apărut
Şi în fotbal un... Năstase !

ANTONIO MASTNAK, LUPENI. 1) Propuneţi experimentarea probei de triplu salt, în atletismul feminin şi apreciaţi că Viorica Viscopoleanu ar putea realiza o performanţă în jur de 11—12 metri. Nu contest. Dar, cu preţul unui efort pe care nici bărbaţii nu-l fac prea uşor. Este vorba de o probă extrem de dificilă, nerecomandabilă, după părerea specialiştilor, femeilor ; 2) Ne rugaţi să luăm în considerare clasamentul final, în grupa noastră din preliminariile campionatului european, aşa cum îl vedeţi dv :

1. România	6	4	1	1	11—1	(+10)	9 p
2. Cehoslovacia	6	4	1	1	12—3	(+9)	9 p

Dacă se realizează, vă angajăm la ziar. Ducem lipsă de redactori care să se priceapă să întocmească clasamente, fără să mai aştepte rezultatul partidelor. Şi am economisi un timp preţios !

ilustraţii : N. CLAUDIU